

Погані прикмети

Владислав Бойко

В синій вечір я зустрів...
Диво-дівчину чи мрію —
ідеал казкових снів!
Слова вимовить не смію,
ледве-ледве річ веду:
— Завтра я до вас прийду...

А вона ж — хороша, мила! —
тихо вії опустила:
— Завтра, — каже, — в цей же час
я чекатиму на вас...

День на заході згорів —
я до Галі полетів.
І мене вже б не спинила
на путі ніяка сила! —
Тільки раптом, як на гріх
кіт дорогу перебіг...

Чув од баби я Секлети:
то — поганая прикмета!
Це вже, вірно, на біду...
Краще далі обійду.

Через пні, калюжі, ями,
манівцями, манівцями
я двигтів — земля гула! —
Раптом — глип! — якась гідра
навпрошки порожні відра
через стежку пронесла.

Чув од баби я Секлети:
то поганая прикмета!
Я — назад... Вперед... В обхід!
Через тин, через городи!
Зупиняюсь прямо проти,
проти Галиних воріт.

Оббираю реп'яхи,
чую — хтось: "Кахи, ках-хи!"
Підіймаю очі вгору,
бачу — леле! — просто двору,
товстелезний, наче сніп,
в чорній рясі суне піп.

Чув од баби я Секлети;
то — поганая прикмета!
А надворі гусне ніч...
І пішов я тихо пріч.

Гей, і мав же я мороку!
Проходив отак з півроку,
та в путі мене спиня
то собака, то свиня!

Це вже, певно, так велося:
бігав я б туди ще й досі,
та почув — такі діла! —
заміж Галя вже пішла.

Отже, справдились прикмети
баби мудрої Секлети...